

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

7 април 2011 година*

По дело C-153/10

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия) с акт от 12 март 2010 г., постъпил в Съда на 1 април 2010 г., в рамките на производство по дело

Staatssecretaris van Financiën

срещу

Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV, преди това Sony Logistics Europe BV,

СЪДЪТ (шести състав),

състоящ се от: г-н Ал. Арабаджиев, председател на състав, г-н А. Rosas и г-жа Р. Lindh (докладчик), съдии,

* Език на производството: нидерландски.

генерален адвокат: г-н P. Mengozzi,
секретар: г-жа A. Impellizzeri, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 3 февруари 2011 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV, преди това Sony Logistics Europe BV, от адв. P. De Baere, advocaat,

- за нидерландското правителство, от г-жа C.M. Wissels и г-жа B. Koorman, в качеството на представители,

- за чешкото правителство, от г-н M. Smolek и г-жа K. Havlíčková, в качеството на представители,

- за Европейската комисия, от г-н B.-R. Killmann и г-н W. Roels, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- ¹ Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 12, параграфи 2 и 5, член 217, параграф 1 и член 243 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58), изменен с Регламент (ЕО) № 82/97 на Европейския парламент и на Съвета от 19 декември 1996 г. (ОВ L 17, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 9, стр. 250 и поправка ОВ L 179, 1997 г., стр. 11, наричан по-нататък „Митническият кодекс“), както и на членове 10 и 11 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент № 2913/92 (ОВ L 253, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3), изменен с Регламент (ЕО) № 12/97 на Комисията от 18 декември 1996 г. (ОВ L 9, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 9, стр. 74, наричан по-нататък „Регламентът за прилагане“).
- ² Запитването е отправено в рамките на спор между Staatssecretaris van Financiën и Sony Logitics Europe BV, понастоящем Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV (наричано по-нататък „SLE“), относно плащането на мита върху конзоли за видеоигри.

Правна уредба

Митнически кодекс

3 Член 4 от Митническия кодекс гласи следното:

„За целите на настоящия кодекс се прилагат следните определения:

[...]

5) „Решение“ е всеки административен акт, издаден от митническите органи, отнасящ се до митническото законодателство, с който се извършва произнасяне по конкретен случай, като този акт има правни последици за едно или повече определени или определяеми лица; този термин включва, *inter alia*, обвързваща информация по смисъла на член 12;

[...]“

4 Член 5 от този кодекс гласи:

„1. Според условията, предвидени в член 64, параграф 2, и при спазване на разпоредбите, приети в рамките на член 243, параграф 2, буква б), всяко лице може да бъде представявано пред митническите органи за извършване на действията и формалностите, предвидени в митническото законодателство.

2. Представителството може да бъде:

— пряко, когато представителят действа от името на и за сметка на друго лице,

или

— косвено, когато представителят действа от свое име, но за сметка на друго лице.

[...]

4. Представителят трябва да декларира, че действа от името или за сметка на представляваното от него лице, да посочи дали е пряк или косвен представител и да притежава представителна власт.

Лице, което не декларира, че действа от името или за сметка на друго лице, или което декларира, че действа от името или за сметка на друго лице, без да притежава представителна власт, се счита, че действа от свое име и за своя сметка.

[...]“

5 Член 12 от посочения кодекс предвижда:

„[...]

2. Обвързващата тарифна информация или обвързващата информация за произход са обвързващи за митническите органи пред титуляра на информацията само във връзка с тарифното класи[ране] или определянето на произхода на стоките.

Обвързващата тарифна информация или обвързващата информация за произход са обвързващи за митническите органи само за стоки, за които са извършени митническите формалности след датата, на която е предоставена информацията от тях.

[...]

5. Обвързващата информация престава да е валидна:

a) в случаите на тарифна информация:

[...]

iii) когато е отменена или изменена в съответствие с член 9, при условие че отмяната или изменението са съобщени на титуляра.

[...]

6. Титулярът на обвързващата информация, която престава да е валидна съгласно параграф 5, буква а), [подточка] ii) или [подточка] iii) или буква б), [подточка] ii) или [подточка] iii), може да използва тази информация за срок от шест месеца от датата на публикуване или уведомление, при условие че е сключил обвързващи договори за покупката или продажбата на въпросните стоки въз основа на обвързващата информация, преди приемане на тази мярка. В случаите на продукти, за които е представено удостоверение за внос, износ или за предварително определяне при извършване на митническите формалности, срокът от шест месеца се заменя със срока на валидност на удостоверението.

[...]

6 Член 64, параграф 1 от същия кодекс гласи:

„При спазване на член 5 митническото деклариране може да се извърши от всяко лице, което е в състояние да представи или да нареди да се представят пред компетентните митнически органи стоките и всички документи, необходими за разрешаване прилагането на разпоредбите, отнасящи се до митническия режим, за който тези стоки са декларирани.“

7 В член 217 от Митническия кодекс се уточнява:

„1. Размерът на вносните или износните [мита], който произтича от даденото митническо задължение, наричан по-долу „размер на [митата]“, трябва да бъде изчислен от митническите органи [...] в момента, в който те разполагат с необходимите данни и да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което е вземане под отчет.

Случаите, в които първа алинея не се прилага, са:

[...]

- б) когато размерът на законно дължимите мита надвишава определения въз основа на обвързващата информация размер;

[...]“

8 Член 243 от този кодекс гласи следното:

„1. Всяко лице може да обжалва решения на митническите органи, свързани с прилагането на митническото законодателство, които го засягат пряко и лично.

Всяко лице, подало молба до митническите органи за издаване на решение, свързано с прилагането на митническото законодателство, по която митническите органи не са се произнесли в срока, посочен в член 6, параграф 2, също разполага с право на обжалване.

[...]

2. Правото на обжалване може да се упражни:

- а) на първа фаза — пред митническите органи, определени за тази цел от държавите членки;

- б) на втора фаза — пред независима инстанция, която може да бъде съдебен орган или еквивалентен специализиран орган в съответствие с действащите разпоредби в държавите членки.“

Регламент за прилагане

- 9 В член 5 от Регламента за прилагане се уточнява:

„За целите на настоящия дял:

- 1) обвързваща информация[...] означава тарифна информация или информация за произхода, която обвързва администрациите на всички държави — членки на Общността, когато са спазени условията, определени в членове 6 и 7;

[...]“

- 10 Член 10, параграф 1 и параграф 2, буква а) от този регламент гласи следното:

„1. Без да се засягат членове 5 и 64 от [Митническия кодекс[...], [на] обвързващата информация може да се [позовава] само и единствено [...] титуляр[ът] ѝ.

2. а) За тарифни въпроси: при изпълнение на митническите формалности, митническите органи могат да изискват от титуляра да ги информира, че притежава обвързваща тарифна информация за стоките, които се обработват от митницата.

[...]“

- 11 Член 11 от посочения регламент гласи:

„Обвързваща тарифна информация, предоставена от митнически органи на държава членка след 1 януари 1991 г., става обвързваща за компетентните органи на всички държави членки при същите условия.“

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

- 12 Sony Computer Entertainment Europe Ltd. (наричано по-нататък „SCEE“) — дружество, установено в Обединеното кралство — отговаря за пускането на пазара, продажбата и разпространението на игрални апарати, периферни устройства и софтуер в целия Европейски съюз. Тези игрални апарати включват и конзолата, наречена „Playstation 2 Computer Entertainment System“ (наричана по-нататък „PS2“).
- 13 SCEE и SLE принадлежат към една и съща група от дружества, в рамките на която SLE предоставя логистични услуги на останалите предприятия от групата. На 1 април 1997 г. SCEE и SLE сключват споразумение, съгласно което SLE подпомага SCEE при вноса и складирането на наличностите за Европа от игрални апарати, сред които и PS2. SLE е натоварено със задачата да подава митническите декларации за посочените апарати.

- 14 Между ноември 2000 г. и май 2001 г. SLE внася PS2 в Нидерландия и подава за SCEE, но от свое име и за своя сметка, митническите декларации за тези стоки. То посочва, че PS2 трябва да се класират в тарифна подпозиция 9504 1000 от Комбинираната номенклатура, съдържаща се в приложение I към Регламент (ЕИО) № 2658/87 на Съвета от 23 юли 1987 година относно тарифната и статистическа номенклатура и Общата митническа тарифа (ОВ L 256, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 4, стр. 3, наричана по-нататък „КН“), в редакцията ѝ след Регламент (ЕО) № 2204/1999 на Комисията от 12 октомври 1999 г. (ОВ L 278, стр. 1), що се отнася до вноса през 2000 г., и след Регламент (ЕО) № 2263/2000 на Комисията от 13 октомври 2000 г. (ОВ L 264, стр. 1), що се отнася до вноса през 2001 г. Класирането в тарифна подпозиция 9504 1000 води до заплащане на мита при ставка от 2,2 % за 2000 г. и 1,7 % за 2001 г. Нидерландските митнически органи искат от SLE да плати митата при съответните ставки.
- 15 SLE подава жалба срещу това решение, като поддържа, че в действителност PS2 трябвало да бъдат класирани в тарифна подпозиция 8471 49 90 от КН. Трябва да се уточни, че класираните в тази подпозиция стоки са освободени от мита.
- 16 В рамките на обжалването SLE се позовава на правен спор между SCEE и митническите органи на Обединеното кралство. Всъщност на 19 октомври 2000 г. тези органи издават на SCEE обвързваща тарифна информация (наричана по-нататък „ОТИ“) относно PS2 и класират последните в тарифна подпозиция 9504 1000 от КН.
- 17 SCEE обжалва това класиране пред юрисдикциите на Обединеното кралство. След приключване на производството по този спор на 12 юни 2001 г. митническите органи на Обединеното кралство издават на SCEE изменена ОТИ и класират PS2 в тарифна подпозиция 8471 49 90 от КН, считано от 19 октомври 2000 г.

- 18 Пред нидерландските митнически органи SLE се позовава на издадената на SCEЕ изменена ОТИ.
- 19 В решение от 11 декември 2007 г. *Gerechtshof te Amsterdam* приема, че SLE може да се позовава пред нидерландските митнически органи на изменената ОТИ, издадена на SCEЕ от митническите органи на Обединеното кралство, дори и за митническите декларации, подадени между 19 октомври 2000 г. и 12 юни 2001 г. Поради това тази юрисдикция постановява, че PS2 трябва да бъдат класирани в тарифна подпозиция 8471 49 90 от КН.
- 20 *Staatssecretaris van Financiën* подава касационна жалба срещу решението от 11 декември 2007 г. пред *Hoge Raad der Nederlanden*.
- 21 Тази юрисдикция има съмнения относно правната сила на изменената ОТИ между 19 октомври 2000 г. и 12 юни 2001 г., относно възможността на SLE да се позовава на тази ОТИ и относно оправданото правно очакване, което може да се породи у вносителя от обстоятелството, че в съответствие с прилаганите от тях правила нидерландските митнически органи трябва да вземат предвид ОТИ, издадена на трето лице за идентични стоки.
- 22 Вследствие на това *Hoge Raad der Nederlanden* решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Следва ли общностното право, и по-конкретно член 12, параграфи 2 и 5, член 217, параграф 1 от Митническият кодекс [...], както и член 11 от регламента за прилагането му, във връзка с член 243 от [Митническият] кодекс, да се тълкува в смисъл, че в рамките на процедура относно събрани мита заинтересовано лице може да оспори това събиране, като представи издадена

за същите стоки в друга държава членка обвързваща тарифна информация, която към онзи момент все още е била предмет на правен спор, но която впоследствие е била изменена?

- 2) При утвърдителен отговор на първия въпрос, може ли лицето, което декларира стоки от свое име и за своя сметка, като подава митнически декларации за допускане за свободно обращение, да се позовава в случай като разглеждания по главното производство на обвързваща тарифна информация, чийто титуляр е не то, а свързаното дружество, по чието искане е подало митническите декларации?

- 3) При отрицателен отговор на втория въпрос, допуска ли общностното право в случай като разглеждания по главното производство заинтересовано лице да се позовава на национална инструкция, с която националните органи пораждат оправдано правно очакване относно възможността за позоваване, с оглед на тарифното класиране на декларираните стоки, на тарифна информация, издадена на трето лице за същите стоки?“

По преюдициалните въпроси

По втория въпрос

- 23 С втория си въпрос, който следва да се разгледа на първо място, запитващата юрисдикция пита Съда дали Митническият кодекс и Регламентът за прилагане трябва да се тълкуват в смисъл, че лицето, което подава митнически декларации

от свое име и за своя сметка, може да се позовава на ОТИ, чийто титуляр е не то, а свързано с него дружество, по чието искане то е подало декларациите.

- 24 В самото начало следва да се припомни, че ОТИ има за цел да предостави на икономическия оператор правна сигурност при наличие на съмнение относно класирането на дадена стока в съществуващата митническа номенклатура (вж. Решение от 2 декември 2010 г. по дело Schenker, C-199/09, Сборник, стр. I-12311, точка 16), като по този начин му гарантира защита срещу всяка последваща промяна в позицията, възприета от митническите органи относно класирането на тази стока (вж. Решение от 29 януари 1998 г. по дело Lorex Export, C-315/96, Recueil, стр. I-317, точка 28).
- 25 От разпоредбите на член 12, параграф 2 от Митническия кодекс във връзка с членове 10 и 11 от Регламента за прилагане следва, че само титулярът на ОТИ може да се позовава на нея пред митническите органи, които са я издали, и митническите органи на другите държави членки.
- 26 В това отношение Съдът е постановил, че ОТИ поражда права само за титуляра си (Решение от 15 септември 2005 г. по дело Intermodal Transports, C-495/03, Recueil, стр. I-8151, точка 27).
- 27 В член 10 от Регламента за прилагане се уточнява обаче, че на ОТИ има право да се позовава само титулярът ѝ, без да се засягат членове 5 и 64 от Митническия кодекс. Тези разпоредби уреждат подаването на митническа декларация от лице, различно от вносителя. От тях следва, че правилото, съгласно което на ОТИ може да се позовава само титулярът ѝ, не е пречка за това последният да подава митническа декларация чрез трето лице.

- 28 От своя страна, член 64 от Митническия кодекс предвижда само, че без да се засягат разпоредбите на член 5 от кодекса, писмена данъчна декларация може да подава всяко лице, което е в състояние да представи или да нареди да се представят пред митническите органи стоките и всички придружаващи ги документи.
- 29 В член 5 от Митническия кодекс са установени правилата за представителството пред митническите органи във връзка с извършване на действията и формалностите, предвидени в митническото законодателство. На ОТИ, издадена по искане на представителя, в последващ момент може да се позове операторът, за чиято сметка е действал представителят. Също така представителят, който действа за сметка на титуляра на ОТИ, може да се позове на последната пред митническите органи на държави членки, различни от издалия информацията орган.
- 30 Митническият кодекс урежда изчерпателно правото на дадено лице да бъде представлявано пред митническите органи. В член 5, параграф 2 от този кодекс се уточнява, че представителството може да бъде пряко или косвено. При прякото представителство представителят действа от името и за сметка на друго лице. При косвеното представителство той действа от свое име, но за сметка на друго лице. Освен това държавите членки могат да решат, че на територията им представителят трябва да бъде митнически агент.
- 31 В допълнение съгласно член 5, параграф 4, втора алинея от посочения кодекс се приема, че лицето, което не декларира, че действа от името или за сметка на друго лице, или което не притежава представителна власт, действа от свое име и за своя сметка. Следователно представителната власт трябва да се учреди изрично и наличието ѝ не може да се предполага.
- 32 При все това както от акта за преюдициално запитване, така и от представеното от SLE становище пред Съда следва, че последното е внасяло PS2 от свое име

и за своя сметка, тъй като към момента на осъществяване на този внос, тоест между ноември 2000 г. и май 2001 г., Кралство Нидерландия разрешава лицата да бъдат представявани пред митническите органи само от митнически агенти.

- 33 От посоченото следва, че след като SLE не е действало като представител на SCEE, то не може да се позовава пред нидерландските митнически органи на ОТИ, чийто титуляр е SCEE.
- 34 В това отношение обстоятелството, че SCEE и SLE принадлежат към една и съща група от дружества или че второто е данъчен представител на първото в Нидерландия, не предоставя на SLE качеството на представител по смисъла на член 5 от Митническия кодекс.
- 35 С оглед на изложените съображения на втория поставен въпрос следва да се отговори, че член 12, параграф 2 от Митническия кодекс, както и членове 10 и 11 от Регламента за прилагане трябва да се тълкуват в смисъл, че лицето, което подава митнически декларации от свое име и за своя сметка, не може да се позовава на ОТИ, чийто титуляр е не то, а свързано с него дружество, по чието искане то е подало декларациите.

По първия въпрос

- 36 С първия си въпрос запитващата юрисдикция пита Съда дали член 12, параграфи 2 и 5, член 217, параграф 1 от Митническия кодекс, както и член 11 от Регламента за прилагане, във връзка с член 243 от Митническия кодекс трябва

да се тълкуват в смисъл, че в рамките на процедура относно събирането на мита заинтересовано лице може да оспори това събиране, като представи ОТИ, издадена за същите стоки в друга държава членка. Освен това запитващата юрисдикция пита дали следва да се вземе предвид тази ОТИ, при положение че към момента на осъществяването на вноса валидността ѝ е била поставена под въпрос и тя е била изменена едва след осъществяването на вноса.

- 37 Съгласно член 243 от Митническият кодекс всяко лице може да обжалва решения на митническите органи, които са свързани с прилагането на митническото законодателство и го засягат пряко и лично. От член 4, точка 5 от Митническият кодекс следва, че ОТИ е решение по смисъла на посочения член 243.
- 38 Спорът в главното производство се отнася до тарифното класиране на стока и последващото плащане на мита. В подкрепа на исканията си SLE се позовава на ОТИ, издадена на SCEE от митническите органи на друга държава членка. Ето защо изглежда, че производството по този спор действително е производство по обжалване по смисъла на член 243 от Митническият кодекс.
- 39 Както следва от точки 33 и 35 от настоящото решение, дадено лице не може да се позовава на ОТИ, на която не е титуляр, освен ако не действа в качеството на представител.
- 40 Съгласно член 12, параграф 2 от Митническият кодекс и член 11 от Регламента за прилагане ОТИ обвързва митническите органи само когато на нея се позовава титулярът ѝ или негов представител. Извън тази хипотеза ОТИ не може да породи същинските си правни последици, когато е представена пред органа, сезиран в съответствие с член 243, параграф 2 от Митническият кодекс.

- 41 Въпреки това ОТИ може да се представи като доказателство от лице, различно от титуляра. Всъщност при липса на правна уредба на Съюза относно понятието за доказателство по принцип се допускат всички доказателства, допустими съгласно процесуалните норми на държавите членки в производства, аналогични на предвиденото в член 243 от Митническият кодекс (вж. в този смисъл Решение от 23 март 2000 г. по дело *Met-Trans и Sagpol*, C-310/98 и C-406/98, *Recueil*, стр. I-1797, точка 29).
- 42 Освен това Съдът е постановил, че когато митническите органи на друга държава членка са издали на трето лице по отношение на спор, с който е сезирана национална юрисдикция, чиито решения не подлежат на обжалване във вътрешния правен ред, ОТИ за определена стока с различно тълкуване на позициите от КН от тълкуването, което тази юрисдикция смята да възприеме за сходен на разглеждания в посочения спор продукт, това обстоятелство несъмнено трябва да подтикне юрисдикцията да бъде особено внимателна при преценката дали евентуално липсва разумно съмнение относно правилното прилагане на КН (вж. Решение по дело *Intermodal Transports*, посочено по-горе, точка 34).
- 43 От тази съдебна практика следва, че юрисдикция, сезирана със спор относно тарифното класиране на дадена стока и последващото плащане на мита, може да вземе предвид като доказателство издадена на трето лице ОТИ.
- 44 С оглед на тези съображения на първия поставен въпрос следва да се отговори, че член 12, параграфи 2 и 5, член 217, параграф 1 от Митническият кодекс, както и член 11 от Регламента за прилагане, във връзка с член 243 от Митническият кодекс трябва да се тълкуват в смисъл, че в рамките на процедура относно събирането на мита заинтересовано лице може да оспори това събиране, като представи като доказателство ОТИ, издадена за същите стоки в друга държава членка, без тази ОТИ да може да породи същинските си правни последици. Националната юрисдикция обаче трябва да определи дали релевантните

процесуални норми на съответната държава членка предвиждат възможността за представяне на такива доказателства.

По третия въпрос

- 45 С третия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали Митническият кодекс и Регламентът за прилагане трябва да се тълкуват в смисъл, че национална инструкция, с която на националните органи се признава възможността с оглед на тарифното класиране на декларираните стоки да вземат предвид ОТИ, издадена на трето лице за същите стоки, може да породи у вносителите оправданото правно очакване, че могат да се позовават на тази инструкция.
- 46 Следва да се уточни, че съгласно акта за преюдициално запитване към момента на осъществяване на разглеждания в главното производство внос нидерландската митническа инструкция предвижда, че „на ОТИ може да се позовава само титуляр [и че] във всеки случай представените стоки трябва да отговарят във всички аспекти на описанието на стоките в ОТИ. Ако вносител се позове на валидна ОТИ, на която не е титуляр, но подаде декларация за съвсем същите стоки като описаните в ОТИ, класирането трябва да съответства на направеното в ОТИ“.
- 47 В това отношение Съдът е постановил, че не може да се прави позоваване на принципа на защита на оправданите правни очаквания, когато е налице ясна

разпоредба от правен акт на Съюза, и че действията на натоварен с прилагането на правото на Съюза национален орган, които са в противоречие с последното, не биха могли да породят у икономическия оператор оправданото правно очакване, че ще бъде третиран по начин, противоречащ на правото на Съюза (Решение от 26 април 1988 г. по дело Krücken, 316/86, Recueil, стр. 2213, точка 24, Решение от 1 април 1993 г. по дело Lageder и др., C-31/91—C-44/91, Recueil, стр. I-1761, точка 35, както и Решение от 16 март 2006 г. по дело Emsland-Stärke, C-94/05, Recueil, стр. I-2619, точка 31).

- 48 Член 12 от Митническият кодекс обаче ясно урежда условията за издаване, правната сила и срока на валидност на ОТИ. Освен това в член 10, параграф 1 от Регламента за прилагане ясно се посочва, че на ОТИ може да се позовава само титулярът или представителят, действащ за сметка на титуляра.
- 49 Изглежда, че нидерландските митнически органи, натоварени с прилагането на правото на Съюза, признават една и съща правна сила на ОТИ, независимо дали на нея се позовава титулярът или трето лице. Така, като прилагат митническата инструкция, тези органи действат в противоречие с правото на Съюза и действията им не могат да породят оправдано правно очакване у икономическите оператори.
- 50 Ето защо на третия поставен въпрос следва да се отговори, че член 12 от Митническият кодекс и член 10, параграф 1 от Регламента за прилагане трябва да се тълкуват в смисъл, че национална инструкция, с която на националните органи се признава възможността с оглед на тарифното класиране на декларираните стоки да вземат предвид ОТИ, издадена на трето лице за същите стоки, не може да породи у вносителите оправданото правно очакване, че могат да се позовават на тази инструкция.

По съдебните разности

- ⁵¹ С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разности. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (шести състав) реши:

- 1) Член 12, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността, изменен с Регламент (ЕО) № 82/97 на Европейския парламент и на Съвета от 19 декември 1996 г., както и членове 10 и 11 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент № 2913/92, изменен с Регламент (ЕО) № 12/97 на Комисията от 18 декември 1996 г., трябва да се тълкуват в смисъл, че лицето, което подава митнически декларации от свое име и за своя сметка, не може да се позовава на обвързваща тарифна информация, чийто титуляр е не то, а свързано с него дружество, по чието искане то е подало декларациите.

- 2) Член 12, параграфи 2 и 5, член 217, параграф 1 от Регламент № 2913/92, изменен с Регламент № 82/97, както и член 11 от Регламент № 2454/93, изменен с Регламент № 12/97, във връзка с член 243 от Регламент № 2913/92, изменен с Регламент № 82/97, трябва да се тълкуват в смисъл, че в рамките на процедура относно събирането на мита заинтересовано лице може да оспори това събиране, като представи като доказателство обвързваща тарифна информация, издадена за същите стоки в друга държава членка, без тази обвързваща тарифна информация да

може да породи същинските си правни последици. Националната юрисдикция обаче трябва да определи дали релевантните процесуални норми на съответната държава членка предвиждат възможността за представяне на такива доказателства.

- 3) Член 12 от Регламент № 2913/92, изменен с Регламент № 82/97, и член 10, параграф 1 от Регламент № 2454/93, изменен с Регламент № 12/97, трябва да се тълкуват в смисъл, че национална инструкция, с която на националните органи се признава възможността с оглед на тарифното класиране на декларираните стоки да вземат предвид обвързваща тарифна информация, издадена на трето лице за същите стоки, не може да породи у вносителите оправданото правно очакване, че могат да се позовават на тази инструкция.

Подписи